

ALLEHELGENSAFTEN

KAN DU HUSKE DIN FØRSTE DYSTERKVÆLD? Den første gang, du så Undervigs særlige halloweenforestilling?

Den første gang, du stod på broen ud til det gamle teater med dine venner og din familie – i det flakkende skær fra vankelvæglensene – mens I ventede på, at magien skulle begynde?

Måske blev du båret derved på din fars skuldre med et kandiseret æble i den ene hånd og en stjernekastet i den anden? Eller måske tittede du trygt frem inde fra din mors store, varme frakke, mens dukkemesteren tændte sin lampe?

Kan du huske, hvordan du missede med øjnene mod dens sælsomme lys?

Kan du huske, hvordan de sære dampe kildede dig i næsen?

Kan du huske, hvordan du gispede betaget, mens gøgleren tryllede skyggeskikkelser frem – et mylder af fantasmagoriske figurer, der sprang og dansede over dig i den røgduftende oktoberluft?

Og så du den?

Fik du et glimt af den *ekstra* skygge – den, der ikke var skabt af dukkemesterens dygtige fingre?

Den skygge, der ikke blev kastet af noget som helst?

En kroget skikkelse, der gjorde mørkmuntre krumspring helt ude i randen af lampens lyskreds. Aldrig – når du drejede hovedet for at kigge – helt der, hvor du troede, den var, men altid til stede, altid i færd med at jage og plage og *snappe* mesterens skyggedukker en efter en, til forestillingen sluttede.

Og røgen sivede væk og forsvandt.

Og alle skyggerne var borte.

Og de eneste lyde, der nu hørtes, var lampens syden og træbroens knirken og havets evindelige bølgeslag.

Nå? *Kan* du huske det?

Så du nogensinde skyggegæsten?

Men hvad er det dog, jeg fabler om?

Selvfølgelig gjorde du ikke det!

Du har sikkert aldrig så meget som hørt om hverken dysterkvæld eller vankelvægelys eller noget som helst af det andet.

Medmindre du altså har været i Undervig før og har stillet for mange spørgsmål. Men selv da er jeg sikker på, at du for længst har glemt denne besynderlige tradition, vi har, for den falder jo på samme aften, som resten af verden kalder allehelgensaften eller halloween. Du har sikkert, som de fleste andre på den tid af året, haft alt for travlt med at skære græskar ud og tænke på, hvad du skulle klædes ud som, til at lægge mærke til denne lille badebys sære gamle skikke. Alt for travlt til at lade, som om du troede på spøgelse og trolde, til at bekymre dig om det eneste sagn om en ond ånd, der rent faktisk kunne tænkes at være sandt.

Og det er helt fint.

For dig.

Men hvis du boede i Undervig, ville du se anderledes på det. Hvis du blev tilbage, når sommergæsterne tog hjem, og strandbodernes

spraglede skilte falmede bort i vintermørket, ville du kende til det. Og så ville du gå lidt hurtigere gennem de forblæste gader, når dagene blev kortere og skyggerne længere. Og når den sidste dag i oktober til sidst oprandt, ville du også tænde et vankelvægelys som beskyttelse.

Bare til hvis nu.

Bare til hvis nu det her er året, hvor dysterkvæld bliver glemt, og ingen dukkemester tænder en lampe ude på teaterbroen for at trylle skyggedukker frem som offergave til mørket. For det siges, at hvis det nogensinde sker, vil skyggegæsten – i raseri over fornærmelsen – kaste sig over de levendes skygger i stedet.

Men du smiler, kan jeg se.

Du tror stadig, at skyggegæsten ikke er andet end fjollet overtro.

Ikke andet end et synsbedrag, ikke andet end lyset, der spiller dig et puds.

Men husk: Alle sagn rummer en gnist af sandhed et sted allerinderst inde. Og når solen synker, og du flygter fra skyggerne gennem Undervigs mørknende gader, er en gnist – uanset hvor lille den måtte være – sommetider alt, hvad du har brug for.

Medmindre den gnist viser sig at være mørket, der spiller dig et puds.

FØDSELSDAG MED MORGENBORD

NOGLE ORD HØRER PÅ EN eller anden måde sammen, ikke? Såsom *lampe* og *lys* eller *sær* og *skygge* eller *kaminild* og *eventyr*. Men lige nu, i hotellets lune, morgenlyse restaurant, er der ingen ord, der passer så godt sammen som *ristet* og *brød*.

Og jeg ved, hvad jeg taler om. For når det gælder morgenmad, er jeg, Herbert Lemon – hittegodsforvalter på Hotel Nautilus – lidt af en ekspert. Og derfor står jeg her bag en enorm pottopalme og *eksperter* alt, hvad jeg kan, med næsen trykket flad mod ruden ind til restauranten, hvor køkkenpersonalet er ved at stille bakker med alt muligt lækkert frem på buffeten.

For i dag er en ganske særlig dag, og nu tager et morgenmåltid, der slår alle rekorder, form for øjnene af mig, danser op i mine næsebor og får mine tænder til at løbe i vand.

Du tror mig måske ikke? Jamen så kom og tryk næsen mod glasset her ved siden af mig, og tag et kig på bunkerne af stegte pølser, stablerne af sprødt bacon og bjergene af varme, gyldne kartoffelpandekager. På æggene – spejlede med blanke gule blommer eller

pisket til cremet, peberdrysset røræg – og de honningglaserede champignoner, grillede tomater og rygende varme *baked beans*. På brødet, smørstegt eller ristet (juhu!), kurvene med nybagt, luftigt, butterdejssprødt wienerbrød og vaflerne med ahornsirup. Og på fadet med sukkerdryssede berlinere fyldt med køkkenchefens særlige hindbærsyltetøj.

Og midt i det hele, stolt tronende over det antikke sølvtøj og fine porcelæn, står en enorm krystalglasskål fyldt til randen med festlig, flødeskumsstruttende sherrytrifli pyntet med et enkelt cocktailbær.

Ikke så underligt, at mit vindue er helt dugget til! Jeg tør vædde på, at dit også er.

For ser du, i dag er det nådigfru Krakens fødselsdag. Og nådigfru Kraken, Hotel Nautilus' ejerinde, har for år tilbage kundgjort, at der på hendes fødselsdag skal serveres en ganske særlig morgenmad, og at hele – *hele* – hotellets personale er inviteret.

Fruen selv deltager naturligvis ikke. Det gør hun aldrig længere, ikke nu, hvor hun lever så tilbagetrukket et liv. Men når først hendes egen morgenmad – et enkelt hårdkogt æg og et fingerbøl med stødt spidskommen – er blevet båret op til sjette etage under en skinnende blank sølvkuppel og serveret i hendes private gemakker med en lille kop sort kaffe til, kan resten af os gå til bords.

Teoretisk set i hvert fald. Men helt så enkelt er det ikke ...

”Kom så, skynd jer lidt!” lyder hr. Bløddyhrs vrisne stemme. ”Lad os nu få det her overstået. Jo hurtigere I alle sammen er tilbage på arbejde, jo bedre.”

Og jeg dukker mig ned under rudens glas, da han skrider gennem restauranten med overskægget sitrende af forventning ved synet af baconen og wienerbrødet. For ser du, selv om det er nådigfru Kraken,

der byder os alle sammen på morgenmad i dag, er det hr. Bløddyhr, hotelchefen, der bestemmer, hvem der får lov til at spise først.

Og sidst ...

”Er du bange for ikke at få noget?” spørger en kvindestemme bag ved mig, og jeg farer sammen af forskrækkelse. En hotelgæst må have fået øje på mig her bag pottepalmen! Jeg burde nok vende mig om for at spørge, om der er noget, jeg kan hjælpe med, men jeg kan ikke tage blikket fra restauranten, hvor morgenmadssituationen nu er ved at udvikle sig til det værre.

Hr. Bløddyhr har slået sig ned ved det bedste bord og vinker nu ad tjenerne om at komme og dynge pølser og røræg op på hans tallerken. I den anden ende af restauranten er stuepigerne, hvis tur det er om lidt, allerede begyndt at samle sig i en sulten kø.

”Ja, for jeg fik ikke noget sidste år!” forklarer jeg personen bag ved mig. ”Eller året før. Det er på det nærmeste blevet en del af traditionen, at jeg ingenting får at spise til nådigfru Krakens fødselsdagsmorgenbord.”

”Åh nej,” siger stemmen. ”Hvor trist.”

”Nå ja, *måske* får jeg en croissant,” indrømmer jeg, da jeg ser en af tjenerne stille tre af de smørspørde små horn ud for hotelchefens albue. ”Hvis der er en tilbage. Men først når den har ligget en dag eller to og er blevet helt blød og trist.”

”I år bliver det anderledes, Herbie,” siger stemmen. Og det er i øvrigt en dejlig stemme, sød som mørk honning, og den får det til at sitre skønt i nakken. ”Det lover jeg.”

Jeg mærker en hånd rette blidt på min kasket og dernæst klappe mig på skulderen.

Og jeg stivner.

Morgenmadduftene viger et øjeblik pladsen for et strejf af

parfume, men det er væk igen, før jeg får snuset ordentligt ind. Jeg står tilbage og længes efter et nyt pust af den duft. Omsider vender jeg mig om for at se, hvem den talende var, men der er ikke andet at se nu end de fligede blade på den pottopalme, jeg står gemt bag. Jeg må kæmpe et øjeblik med den forbistrede plante, før det lykkes mig at træde ud i foyeren og se mig om.

Der står folk henne ved receptionsskranken og er ved at tjekke ind. En korpulent, rødmosset mand iført blød hat får overrakt adskillige værelsesnøgler af Anna Ambra, hotellets receptionist, og to høje mænd klædt i sort fra top til tå står bag ved ham belæsset med kasser og kufferter. Ingen af dem ser ud til at have hverken dejlige stemmer eller skøn parfume, men bag dem er der en fjerde skikkelse.

En dame står og venter ved siden af messingelevatoren med ryggen til mig. Hun er høj og slank som et siv med ravnsort hår og en sort broderet frakke, der fanger lyset på sære måder.

Jeg tager mig i at ønske, at damen ville vende sig om, men det gør hun ikke.

Så sker der noget mærkeligt.

Skydækket over Undervig sprækker et øjeblik, og en gylden solstråle falder ind ad et af hotellets høje vinduer og rammer gruppen.

Og jeg ser ...

Noget!

Noget forkert – noget ved måden, lyset falder på, eller skyggerne kastes på, eller ...

Jeg gnider øjnene og misser med dem i forsøget på at finde ud af, hvad der er så besynderligt ved det lille optrin, men i det samme ankommer elevatoren, og damen med det ravnsorte hår træder ind i den. Mændene med bagagen maser sig ind bag ved hende. Elevatordøren glider i, og de er borte.

Jeg gnider øjnene igen. Måske er jeg ved at blive gækk af mangel på morgenmad.

Men jeg kan ikke slippe tankerne om damen med det ravn sorte hår.

Hvem er hun? Hvad mente hun?

”Og,” spørger jeg ud i luften, ”hvordan vidste hun, hvad jeg hedder?”

HR. MASKENSPIL

”NÅ, DE FØRSTE SÆRE STARUTTER er ankommet, kan jeg se,” siger jeg til Anna Ambra i receptionen.

Anna tsk'er advarende ad mig.

”Pas på, hr. Bløddyhr ikke hører dig tale sådan om vores gæster, Herbie.”

Hun tilføjer ikke ”selv om det passer”, men det behøver hun heller ikke. Vi ved begge to godt, at nådigfru Krakens fødselsdag, der falder i slutningen af oktober, markerer begyndelsen på vinter-sæsonen. Vi får ikke en eneste strandturist at se i flere måneder fra nu af. Men det, vi derimod får, i takt med at byen bliver tommere, og vejret bliver værre, er ... nå ja, vi må jo vente og se, ikke? Men én ting er sikker: Når det er vinter i Undervig, får vi helt sikkert *noget* at se. Hvad enten vi vil eller ej.

”Hvem er de?” spørger jeg og forsøger at læse navnene i hotel-bogen, som Anna sidder og skriver i. ”De nye gæster altså? Det var da noget underlig bagage, de havde med.”

”Det er en gøgltrup af en slags.” Anna lukker rask bogen i og klikker med kuglepennen.

”Har de boet her før?” Jeg spekulerer stadig på, hvordan damen med det ravnsorte hår vidste, hvad jeg hed.

”Jeg genkendte dem ikke,” svarer Anna. ”Det eneste, jeg ved, er, at de er blevet inviteret til at tage sig af årets dysterkvældsforestilling.”

”Er det rigtigt?” siger jeg.

”Det var nådigfru Krakens idé,” forklarer Anna. ”Hun mener, det er på tide, at vi giver os til at fejre dysterkvæld ordentligt igen, i teateret ude for enden af broen, ligesom i de gode gamle dage ...”

Så tier Anna pludselig, og det glimter advarende i hendes brilleglas, da hun får øje på noget bag mig.

Jeg gør en synkebevægelse.

Jeg ved, hvem der er på vej.

Min hjerne arbejder på højtryk for at finde på noget, der kan få mig til at se travl ud, men eftersom jeg står lænet op ad receptionsskranken med hænderne i lommen og hittegodsforvalterkasketten godt på sned, er der ikke meget, jeg kan gøre.

”Herbert Lemon!” lyder hr. Bløddyhrs stikkende stemme bag mig. ”Hvad er det helt præcis, du foretager dig? Eller rettere *ikke* foretager dig! Bare fordi du ikke har noget fornuftigt at tage dig til, betyder det ikke, at du kan stå der og hindre frk. Ambra i at passe *sit* arbejde.”

Jeg vender mig om og retter langsomt på kasketten. Hotelchefen tårner sig op over mig med overskægget strittende af indignation. Der sidder en stor klat æggeblomme på hans slips.

”Jeg arbejdede faktisk sådan lidt, hr. Bløddyhr,” svarer jeg. ”Jeg stod lige og tilbød at passe receptionen, så Anna ... frk. Ambra, mener jeg ... kan komme ind og tage for sig af den lækre morgenmad. Jeg vil så nødig have, at hun går glip af den. Forestil Dem,

hvordan det ville være slet ikke at få nogen morgenmad. Det ville da være sørgeligt, ikke sandt, hr. Bløddyhr?”

Og jeg skruer helt op for mit allermest hårdtarbejdende og for-tjenstfulde ansigtsudtryk.

”Jaså ...” siger hr. Bløddyhr og ignorerer mit udtryk fuldstændig. ”Jamen De bør da også gå ind og få morgenmad nu, frk. Ambra. Der er stadig lidt tilbage, men det bliver der næppe ved med – om lidt kommer vaskerifolkene, og så rydder køkkenpersonalet resten, vil jeg tro. Jeg vil anbefale Dem at skynde Dem, frk. Ambra. Det er allerede slut med baconen.”

”!” udbryder jeg, for det er umuligt at lade være. *Slut og bacon* er to ord, der aldrig nogensinde bør gå hånd i hånd. ”Hr. Bløddyhr ...!”

Hotelchefen ignorerer mig, mens han verfer frk. Ambra af sted.

”Jeg skal nok tage mig af receptionen,” erklærer han, som om det er en stor tjeneste, han gør os alle sammen. Så lader han sig synke ned i Annas stol og møder omsider mit blik. ”Jeg foreslår, at du går hen og passer din egen skranke, knægt.”

”Men ...!”

”Ikke noget men!” afbryder hr. Bløddyhr. ”Og heller ikke noget med at luske ud ad kældervinduet. Ja, min fine ven, jeg ved skam alt om det vindue. Jeg er fristet til at flytte hotellets skraldebøtter hen foran det, så du og hende din irriterende veninde ikke længere kan kravle ud og ind. Det her er et respektabelt hotel, ikke en skole for indbrudstyre. ”Se så at komme af sted med dig!”

Mere siger han ikke. Jeg sjosker tilbage til mit aflukke med slæbende skridt og en mave, der atter er fuldstændig fødselsdags-morgenmadstom.

I år bliver tydeligvis ikke spor anderledes!

Hvis du tidligere har besøgt Hotel Nautilus, ved du alt om mit lille aflukke. Det befinder sig i hotelloobbyen lige over for receptionen, men med adskillige meter blankpoleret marmorgulv imellem de to. Det er en lille, hvælvet åbning i muren med en skranke, der kan klappes op, så jeg kan komme ind og ud. Aflukket er den eneste del af hittegodseriet, som gæsterne nogensinde ser, og det ser sikkert ikke ud af ret meget. Men hvis du har boet her før, og du mistede noget imens, har du sikkert stået ved skranken mindst én gang og ringet på klokken og ventet på, at undertegnede skulle komme og hjælpe. Og jeg tør vædde på, at jeg, hvis du altså kom og meldte noget savnet, rent faktisk fandt det til dig. For uanset hvad du måtte have hørt gamle bløddyrfsjæs sige, er jeg faktisk ret god til mit job.

Jeg klapper skranken op og lader mig dumpe ned i min stol.

Der ligger en sammenfoldet lap papir og venter på mig med et stort, hastigt nedkradset *HL* for Herbert Lemon på. En besked? Jeg åbner den og læser. Der står:

***Herbie, skynd dig at komme! Det er en nødsituation!
Akut brug for hittegodsforvaltning!!! Tag Mekke med!!!!***

Kh Violet

Jeg sukker dybt. Ikke nu igen!

Violet – min allerbedste ven i Undervig – har ikke haft en god sommer. Hun kom til byen sidste vinter og fik mig prompte rodet ud i to – *to!* – vanvittige eventyr, der ville få knoglerne til at klapre i kroppen på dig, hvis jeg fortalte dig om dem. Eventyr, der fik

hende til at tro, at livet i Undervig var lutter gåder og hæsblæsende spænding. Men de lange sommermåneder mellem maj og september – med deres vaffelis og turister og liggestole og badebukser med sand i – har været en skuffelse for Violet. Hun har hungret efter endnu et Undervig-eventyr i ugevis, og hver eneste besked, hun sender mig, om, at hun nu har fundet et, er forsynet med flere udråbstegn end sin forgænger.

Men jeg er ikke i humør til den slags lige nu. Jeg kaster endnu et blik over på elevatoren og husker med et sus den gådefulde sort-hårede dames berusende parfume. Violet må vente.

Mit blik falder på en hvid perlemorsglimtende konkylie, der ligger på hylden ved siden af mig.

”Halløjsa, Mekke,” siger jeg til den, idet jeg løfter den ned og puster et par sandkorn ud af det messingkantede nøglehul, den har i siden.

Det lyder måske sært, at en konkylie sådan har et navn (og et nøglehul!), men det her er en ganske særlig konkylie. Ikke nok med, at den har en hel del sindrig mekanik indeni, jeg har også engang givet denne konkylie et løfte.

Mekke – der er en forkortelse for ”mekanisk eremitkrebs” – er en af de hittede ting i mit hittegodseri. Jeg må tage mig af ham, til jeg finder hans retmæssige ejer. Jeg har rensset ham omhyggeligt hen over sommeren, men jeg kan ikke helt få mig selv til at dreje på hans optræksnøgle endnu. Sidst jeg gjorde det, førte det til et af de vilde eventyr, jeg nævnte før.

Violet har plaget mig i *månedsvis* om at trække Mekke op igen.

Jeg tager en fin skruetrækker frem og kradser forsigtigt endnu et par sandkorn ud af krebsens fabelagtigt raffinerede indre mekanik. Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, hvad kvinden med det

ravnsorte hår mon ville sige, hvis hun kom gående og så mig sidde og nørkle med så smuk og finurlig en lille tingest.

Jeg lægger Mekke fra mig med et suk.

Jeg kan tilsyneladende ikke koncentrere mig om noget som helst i dag.

Jeg kigger ned på klokken på min skranke.

Jeg forestiller mig, at damen med det ravnsorte hår om lidt kommer og trykker på den og beder mig om hjælp. Det ville jeg blive glad over. Og jeg ville gå i gang på en studs og være helt fantastisk og hjælpe hende, og hr. Bløddyhr ville skære tænder, for så ville hun smile og sige – højt, så alle kunne høre det – ”Åh, Herbie, du er den bedste hittegoodsforvalter, jeg nogensinde har mødt” og ”I år bliver det anderledes, Herbie, det lover jeg dig.” Og jeg er så opslugt af den dagdrøm, at jeg næsten kan se hendes slanke hånd række ud og trykke på klokken, så den giver et klart og muntert ...

DING!

Min klokke giver et skarpt ring, og jeg glider ud på albuen og misser overrasket med øjnene.

Og dér *er* faktisk en hånd, men slank er den langtfra.

DING! siger klokken igen, da en tyk rød finger rammer den endnu en gang med et kort, vrangent tryk.

”Har du åbent?” lyder en stemme. ”Der står på skiltet, at du har åbent.”

Jeg ser op. I stedet for den gådefulde dame med det ravnsorte hår er det den korpulente mand med den bløde hat, der står og stirrer på mig. Jeg bliver så forskrækket ved synet, at min kasket glider ned over øjnene.

”I år bliver det anderledes!” farer det ud af mig, før jeg kan nå

at bremse mig selv. Jeg skubber kasketten tilbage på plads. ”Jeg mener, ja, jeg har åbent. Herbert Lemon, hittegodsforvalter, til Deres tjeneste.”

”Hmm,” siger manden og betragter mig. ”Du ser ikke ud af ret meget, må jeg sige.”

Det ved jeg ikke helt, hvad jeg skal sige til, så i stedet benytter jeg lejligheden til at se nærmere på ham. Manden er endnu mere rødmosset, end jeg først troede, og er iført et mørkegråt jakkesæt, der kun bliver holdt sammen over hans vom takket være tre voldsomt belastede vesteknapper. Han ligner overhovedet ikke en gøgler, der er i byen for at give en forestilling. Han ligner mere en bankmand, der er kommet for at lukke forestillingen og sætte alle på gaden for manglende huslejebetaling.

”Jeg gør ellers, hvad jeg kan,” siger jeg til sidst. ”Jeg kan rejse mig op, hvis det vil hjælpe.”

”Det vil det,” siger manden brysk. ”Jeg er blevet sendt herved for at hente dig. Jeg ...”

Men før han når at sige mere, kommer hr. Bløddyhr til syne ved siden af ham.

”Undskyld, min herre, men knægten dér generer Dem vel ikke?” spørger hotelchefen.

”Nej, ikke endnu,” svarer manden med hatten.

”Er De sikker?” Hr. Bløddyhr er tydeligt skuffet. ”Han er god til at skjule det.”

”Ja, han ligner sådan en.” Manden sender mig et smalt blik, som om hans værste anelser lige er blevet bekræftet. Så vender han sig om. ”Og De er?”

”Mit navn er Bløddyhr. Jeg driver hotellet her.”

”Aha,” pruster manden med hatten og lyser en smule op. ”Og

jeg er hr. Maskenspil, teaterdirektør. Glæder mig at hilse på Dem, hr. Bløddyhr.”

”I lige måde, hr. Maskenspil,” svarer hotelchefen, og Bløddyhr og Maskenspil giver hånd og nikker til hinanden, og jeg får bange anelser ved synet af dem, for de ligner en skrækkelig, vranten duo af en slags. Og ganske rigtigt: Så snart de to mænd er færdige med at hilse, vender de sig begge og stirrer på mig med nøjagtig samme skepsis og foragt i blikket.

”Æhm,” siger jeg, for jeg synes, det er ved at være på tide, at jeg får sagt noget. Jeg hæver et øjenbryn i retning af hr. Maskenspil. ”Sagde De, at De skulle hente mig?”

”Ja,” svarer hr. Maskenspil. ”Selv om det ikke sker med min gode vilje, må jeg sige. Du skal følge med mig op til sjette etage, Herbert Lemon, til nådigfru Krakens private gemakker. Det er tid til din samtale. Alle venter på dig.”

”Samtale?” Jeg kan mærke kasketten glide ned over øjnene igen. ”Men ... hvordan ...? *Hvad ...?*”

”Der er ingen grund til at se så forskrækket ud,” siger hr. Maskenspil. ”Jeg er sikker på, at du har forberedt dig grundigt. Så, følg så med.”

”Har drengen ...?” gisper hr. Bløddyhr med desperat håb i stemmen. ”Har drengen gjort et eller andet *galt?*”

Hr. Maskenspil kigger ned på mig over sin røde kartoffeltud. ”Nu får vi se,” siger han.

Og med disse ord marcherer han rask over mod Hotel Nautilus’ store messingellevator og forventer tydeligvis, at jeg følger med.

Og hvad andet kan jeg gøre?

Med hr. Bløddyhrs triumferende blik i nakken krabber jeg efter ham.